

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **I. M.**, zast. JUDr. Igorem Honusem, advokátem, se sídlem Sokolská 21, Ostrava, proti žalovanému: **Magistrát města Ostravy**, se sídlem 30. dubna 3130/2D, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2010, č. j. 38 Cad 20/2007 - 36,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2010, č. j. 38 Cad 20/2007 - 36, **se z rušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 13. 8. 2007 podal žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2007, č. j. SVZ/1/9706/07/Hut, kterým došlo k zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí Úřadu městského obvodu Ostrava-Jih ze dne 6. 4. 2007, č. j. 47860/2007/OOK, jímž nebyla žalobci přiznávána dávka pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí.

Tato žaloba byla odmítnuta usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2010, č. j. 38 Cad 20/2007 - 36. V jeho odůvodnění krajský soud uvedl, že žaloba je v podstatě kritikou právních předpisů, především zákona o pomoci v hmotné nouzi. Usnesením ze dne 27. 7. 2009, č. j. 38 Cad 20/2007 - 33, byl žalobce vyzván k doplnění a upřesnění žaloby tak, aby mj. uvedl žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadený výrok rozhodnutí za nezákonný nebo nicotný. Tato výzva byla žalobci doručena dne 31. 7. 2009, avšak ten na ni doposud vůbec nereagoval. Žalobce tak v daném případě vady svého podání neodstranil a přitom se jednalo o vady, pro které nelze v řízení dále pokračovat. Proto byla žaloba podle § 37 odst. 5 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítnuta.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. V ní konkrétně namítl pouze to, že si není vědom svého pochybení a že je žaloba zcela projednatelná. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu

v Ostravě ze dne 18. 1. 2010, č. j. 38 Cad 20/2007 - 36, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Krajský soud napadeným usnesením žalobu odmítl, takže kasační stížnost mohla být podána pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a další důvody kasační stížnosti nepřicházely v úvahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS). Proto stížnostní námitku o projednatelnosti žaloby je nutné podřadit jen pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a nikoliv pod písmeno b) či písmena a) až e) téhož zákonného ustanovení, jak stěžovatel nesprávně uvedl v kasační stížnosti a v jejím doplnění. Tato jediná konkrétní námitka uplatněná v kasační stížnosti sice nebyla blíže odůvodněna, nicméně z ní lze zřetelně seznat úsudek stěžovatele, podle něhož žaloba obsahovala zákonné náležitosti a tudíž nebyl dán důvod k jejímu odmítnutí. V uvedené stížnostní námitce je tak v dostatečné míře patrný skutkový důvod, pro který je napadené usnesení o odmítnutí žaloby považováno za nezákonné. Proto je možné se kasační stížností zabývat, i když ji ustanovený zástupce stěžovatele nedoplnil, ačkoliv byl k tomu vyzván usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 3. 2010, č. j. 38 Cad 20/2007 - 40.

Žaloba musí kromě dalších náležitostí obsahovat také žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). V dané věci sice byla žaloba sepsána laickým jazykem, nicméně z jejího obsahu je dostatečně zřejmé, že v ní stěžovatel poukázal na příslušná ustanovení zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, a zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, při jejichž aplikaci bylo při posuzování žádosti o příspěvek na živobytí vycházeno z fikce, podle níž činil jeho příjem jakožto podnikatele měsíčně částku ve výši 50 % měsíční průměrné mzdy v národním hospodářství za předchozí kalendářní rok, ačkoliv ve skutečnosti takového příjmu nedosáhl a u některých podnikatelů taková fikce není stanovena. Dále stěžovatel v žalobě upozornil na to, že se pro účely posuzování vzniku nároku na dávku pomoci v hmotné nouzi vychází z příjmu, který žadatel dosáhl v období posledních třech kalendářních měsíců před uplatněním žádosti o dávku, v důsledku čehož nemá nárok na pomoc v hmotné nouzi žadatel, který sice v minulosti měl dostatečné příjmy, avšak aktuálně se nachází v hmotné nouzi. Z těchto důvodů považoval stěžovatel v žalobě uvedené právní předpisy za diskriminační a odporující čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý, kdo je v hmotné nouzi, právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních potřeb. Stěžovatel tedy v žalobě nekritizoval příslušné právní předpisy, jak se uvádí v napadeném usnesení krajského soudu, nýbrž v ní namítl protiústavnost jednotlivých ustanovení zákona č. 110/2006 Sb. a zákona č. 111/2006 Sb., čímž vymezil právní důvody nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu.

Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2007, č. j. SVZ/1/9706/07/Hut, tedy obsahovala žalobní bod, takže v tomto směru mohla být projednána a podmínky žalobního řízení byly splněny. V řízení o žalobě proto mohlo být pokračováno, ačkoliv stěžovatel ji k výzvě Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 7. 2009, č. j. 38 Cad 20/2007 - 33, nedoplnil. Za tohoto

stavu věci nebyly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., takže krajský soud pochybil, když takové rozhodnutí učinil.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o nezákonnosti napadeného usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, v důsledku čehož byl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem a žalobu proto na základě shora vymezeného žalobního bodu meritorně projedná. V novém rozhodnutí pak podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu